

Περιοδικό ANTI

Απρίλιος 2003

Γιόργος Ιωαννίδης

Η Όλγα Ποζέλη κατανόησε πλήρως το χιούμορ και τη θεατρικότητα του Μπέρκοφ. Βρήκε το ύφος του έργου να ακουμπά στο τέμπο του βωβού κινηματογράφου και στην αισθητική των κόμικς. Παίζοντας στα όρια της φάρσας, το τι αποδομεί το σκηνικό χρόνο, παραβιάζει τα στεγανά του δραματικού προσώπου, δημιουργεί ένα θέατρο δεύτερης τάξης όπου τα πρόσωπα τελούν σε μια συνεχή σκηνική «παράβαση». Το πλέον σημαντικό όμως ήταν να αποτελέσει η παράσταση, πέρα από τη θεατρικότητά της, μια δεικτική καταγγελία του σύγχρονου άγχους. Η σκηνοθέτρια το κατάφερε δίνοντας με ελάχιστα μέσα, και πολύ καλόγουστα, με κούκλες, αλλά και με σώματα των ηθοποιών, τον αποδέκτη όλου αυτού του σκηνικού γκροτέσκο: την ανθρώπινη ευαισθησία. Τα πρόσωπα της παράστασης, ακόμα κι αν «δείχνονται» ως απορυθμισμένες μηχανές, παραμένουν πλάσματα αβοήθητα και χαμένα ανάμεσα στους δύο κόσμους της σκηνής.

Χρειάστηκε σίγουρα πολλή δουλειά για να 'ρθει το τελικό αποτέλεσμα. Και η παράσταση απαιτεί πολλά από τους ηθοποιούς της κάθε βράδυ. [.]

Μια παράσταση που εγγράφεται στο ενεργητικό όλων των νέων συντελεστών της και μας κάνει να περιμένουμε ανυπόμονα το μέλλον.